

— Μία δὲ σεμνότυφος, ἐξεφώνει — **in solo** — κρυπτωμένη ὡς ἡ Φιλομήλα, ὑπὸ τοὺς στάχεις ὄμως :

« ὦ, μυροβόλε, Μάϊε, ῥοδοστεφανωμένε »

Μὴ μοῦ μαγεύτης τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴν καυμένε. »

καὶ ἀνέκυπτεν ἐκάστοτε διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὅχι ὅτι δὲν ἦτο μαγευμένη, ἀλλ' ἂν ἡ φωνὴ τῆς τοῦλάχιστον ἐμάγευσέ τινα, διότι ἡ μορφή τῆς! . . .

— « Ῥόδον . . . κρίνον . . . ἰδικά σου »

ἔλεγεν ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν ψυχὴν ἐκεῖ ὑπὸ μίαν μαγευμένην σκιάδα :

Τῆς ἐλπίδος πλὴν τὸ φύλλον,

Θὰ τὸ δώσης εἰς τὸν φίλον; »

καὶ μόνον τὸν ἦχον ἐνὸς φιλήματος ἤθελεν ἀκούσει, ἂν προσῆχεν ὁ περιεργός, ἀπάντησις καμμία δὲν ἐδίδετο.

Οἱ στέφανοι λοιπὸν καὶ αἱ ἀνοδοῦσαι τοῦ Μαίτου μετὰ τοιαύτης εὐθυμίας ἐπλέκοντο· εὐθυμίας τὴν ὁποίαν ἐχάριζεν ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς του καὶ ἀνεπτέρωνον τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων του. — Ἀλλ' αἴφνης, λησταί! ἀκούεται μακρόθεν μίᾳ ἀπληπισμένη φωνὴ καὶ εἰς τὸν κρότον ἐνὸς πυροβόλου, ὄλος ὁ μαγευμένος κόσμος περιφοβός, πατεῖς με, πατῶ σε, ἔφευγεν ἀσκόπως· ἐγὼ ἐμιμήθησαν ὑπὸ τοὺς στάχεις καὶ δὲν ἐξῆλθον, θαρβῶ, οἱ τρισόλβιοι, εἰμὴ περὶ τὴν ἐσπέραν, — διὰ νὰ ἦμαι δὲ ἀσφαλέστερος μετημφιέσθην εἰς Κυρίαν, — αἱ ὠραῖαι μου ἀναγνώστριαι δὲν πιστεύω νὰ με κακίσωσιν διὰ τοῦτο. — Ἀλλὰ μόλις εἶχα καλύψει τὰς ὠμοπλάτας μου, καὶ ἰδοὺ προέβαλεν ἀπέναντί μου, ὑπὸ τοὺς στάχεις, ἀγέειός τις μορφή, ὀλοπόρφυρος καὶ ἀσθμαίνουσα — εἰς τὴν θέαν μου ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ — ἐπροσοιήθη ὅτι θὰ φωνάζω.

— Πρὸς Θεοῦ! μὲ λέγει Κυρία, πίπτων ἰκέτης εἰς τοὺς πόδας μου, εἰς εὐζωνος φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου μὲ τὸ πορφυροῦν παντελῶνιόν του ἄνευ ἐπενδύτου — ἐὰν φωνάζητε εἶμαι χυμένος· μὲ καταδιώκουν ὡς ληστὴν, μὴ ταράττεσθε, εἶμαι φοιτητῆς, συνδιασκεδάζων ἀπὸ τῆς χθὲς μετὰ τινων φίλων μου, διὰ νὰ χαιρετήσωμεν τὸν Μάϊον. Ἐπειδὴ ὄμως ὑπάρχει δισειδαιμονία τις εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα μου . . . ὅτι γίνεται — μέγας ἄνθρωπος — ὅστις τὴν αὐγὴν τῆς πρωτομαγιάς, πρὶν ἔτι ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ εἰς τὴν φωλεάν τῆς πέρδικα ἢ ἀηδόνα κοιμωμένην, κατεσκοπεύομεν, ἀπὸ τῆς χθὲς τὰ περίξ τῶν Πατησίων· πέρδικες ὄμως κυ-

ρία μου, δὲν ὑπάρχουσιν· ἀλλ' ἐγὼ ἀνεκάλυφα μίαν φωλεάν ἀηδόνας εἰς τὴν κορυφὴν ὑψικόμου λευκής. Δὲν εἶπα εἰς οὐδένα τίποτε, καὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν ἀνέμενα τοῦ μεσονυχτίου τὸ σκότος νὰ ἀναρρίχθῶ ἐκεῖ καὶ πρὸ τῆς αὐγῆς ἀκόμη νὰ συλλάβω τὸ πτηνόν. — Ἰδοὺ δὲ τώρα τί συνέβη!

Ἡ λευκὴ εὐρίσκετο πρὸ τῶν παραθύρων ἐνὸς πύργου, μιᾶς οἰκίας, δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς, κατοικουμένης ὄμως. Ἦτο μεσονύκτιον περίπου, ὅταν ἀνῆλθον ἀμέριμος· πλὴν ἄλλος τις, φαίνεται, παρμονεύων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, μὲ εἶδεν. Ὅταν κατῆλθον — χωρὶς νὰ φέρω τὴν ἀηδόνα διότι μόνον τὴν φωλεάν τῆς εὔρον, ἔρημον πρὸ πολλοῦ — ἐγλυκοχάραζεν. Μόλις ὄμως ἐπάτησα τὸν πόδα μου κατὰ γῆς, σωρὸς λίθων ἐπέπεσε κατ' ἐμοῦ καὶ δύο, τρία γρατῖδια τοῦ χωρίου κακόζηλα, ἔσυραν ὀξείας φωνάς· ἕνας δὲ κακοῦργος χωρικός — Ἠπάστε τον, τὸν κακοῦργον! τὸν ληστήν! φωνάζει καὶ πυροβολεῖ κατ' ἐμοῦ· ἡ συνοικία, τὸ χωρίον ὀλόκληρον ἐξηγέρθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ληστοῦ. — Ἐγὼ, διῆλθα τινὰς σκιάδας, ἐπήδησα ὡς ἐδυνήθη τὸς φράκτας τινῶν κήπων, ἐξῆλθα εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ βαδίζων ὑπὸ τοὺς στάχεις ἔφθασά ἔως ἐδῶ. . .

— Ταλαίπωρο παιδί, εἶπα, λαβῶν ὕφος προστατίδος — ἐσὺ κινδυνεύεις λοιπὸν! ἐπέθεσα τὸ φιλοστοργώτερον φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἐν τῇ ταραχῇ καὶ τῇ ἀμυχανίᾳ αὐτοῦ τὸν ἔπεισα, διὰ τὴν σωτηρίαν του νὰ ἐνδυθῆ τὰ ἡμίση τῶν ἐνδυμάτων μου, καὶ τὸν ἀφῆκα ὅπως νὰ ἐπανέλθω. — Πλὴν δὲν πιστεύω νὰ μὲ περιμένη ἀκόμη, διότι ἐγὼ μὲν ἔργομαι, βλέπετε, νὰ σὰς προσφέρω, ὠραῖαι μου ἀναγνώστριαι, τὴν ἀνοδοῦσμη τῆς «πρωτομαγιάς μου» διαρκούσης εἰσέτι τῆς δρόσου τοῦ Μαίτου· ἐνῶ περὶ τὴν ἐσπέραν ἐθεάθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων ἀνδρική τις κόρη, μὲ ἀτελῆ ἱματισμὸν, φέρουσα ὑπὸ τὸ κεντητὸν ἐσωφόριόν τῆς, ἐρυθρὸν ἐθνοφύλακος πανταλῶνιον.

ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Λύσις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ αἰνιγματος. 3. Τὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου Μ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Οὐδεὶς μὲ γνωρίζει καὶ ὄμως ὑπάρχω

Οἱ ἔρημοι τόποι εἶναι σπηλιά μου

Οἱ σοφοὶ μὲ ζητοῦσιν, οἱ τρελλοὶ ἐμὲ φεύγουν.

Οὐδεὶς ἐμὲ ἀκούει οὐδεὶς ἐμὲ ὀρᾷ.